

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. G. B.**, narozen,
státní příslušnost,
t. č. pobytem

zastoupen: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Brno
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018
se zrušuje a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí mj. vyplývá, že žalobce v řízení před žalovaným uvedl, že vyrazil ze své vesnice na podzim roku 2016 do Etiopie a následně do Libye. Převaděči na libyjském území se však k němu nechovali dobře. Se svými klienty obchodovali, bili je a věznili. Během věznění v Libyi žalobce kontaktoval organizaci UNHCR, která se pokusila osvobodit vězněné. To se sice nezdařilo, ale žalobce z tábora uprchl.
3. Poté se dopravil malou lodí do Itálie. Tam nepožádal o mezinárodní ochranu, protože dostal příkaz k vycestování. Žalobce uvedl, že neměl v plánu přicestovat do ČR. Nastoupil do kamionu, který jel jiným směrem než předpokládal. V Italské republice nechce dokončit svou žádost o mezinárodní ochranu. V Italské republice žalobce viděl utečence pobývající na ulici. Neumí si představit, jak by tam mohl žít.
4. Žalovaný v řízení zjistil, že žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice Italské republiky jako členského státu třetí země, a to na základě otisků prstů ze systému EURODAC. Z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce překročil hranice do Italské republiky nelegálním způsobem dne 22. 9. 2018 na ostrově Lampedusa. Dne 4. 3. 2019 obdržel žalovaný informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
5. Žalovaný se na to zabýval tím, zda italský azylový systém netrpí tzv. systematickými nedostatky. V tomto ohledu vycházel z Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 týkající se azylového systému v Itálii. Žalovaný shrnul obecné informace o Itálii s tím, že žádný z příslušných orgánů věnujících se ochraně lidských práv nevydal stanovisko, že by se členské státy EU měly zdržet transferů do Itálie. S ohledem na migrační toky v letech 2014 až doposud je více než zřejmé, že Italská republika je pod drobnohledem těchto institucí.
6. Žalovaný uvedl, že žalobce neposkytl žádné důkazy ani jiná tvrzení, že by v Italské republice v případě jeho návratu nebyly dodrženy zákonné postupy, ani žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily k návratu do Itálie. Pouhé konstatování, že v Itálii viděl na ulici uprchlíky, je nedostačující. Mohlo se jednat o osoby, které svévolně opustily ubytovací středisko, a pak již jim bylo další ubytování odmítnuto.
7. Ve vztahu k přijímacím podmínkám pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany vycházel žalovaný z Informace OAMP – Přijímací systém ze dne 17. 12. 2018, z níž

jednoznačně vyplynulo, že neexistují rozdíly v přijímacích podmínkách v běžném řízení o udělení mezinárodní ochrany, v dublinském řízení ani v řízení u osob navracejících se zpět do Italské republiky v rámci dublinského systému. Všichni žadatelé mají zaručenou bezplatnou zdravotní péči a přístup na trh práce po 60 dnech od podání žádosti.

8. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom judikatury, která v některých případech konstatovala, že v Itálii mohou existovat systémové nedostatky v oblasti přijímání žadatelů, ale zároveň poukázal na to, že tyto rozsudky se týkaly výhradně rodin s malými dětmi, tedy zranitelných osob. Ve smyslu rozsudku Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost 29217/12) ze dne 4. 11. 2014 žalovaný dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nepředstavuje porušení čl. 3 Úmluvy.
9. Při hodnocení osoby žalobce z hlediska jeho možné zranitelnosti žalovaný uvedl, že je samotným jednotlivcem, zletilý, bez zdravotních či jiných obtíží, nevyžaduje žádné nadstandardní zacházení a je schopen se o sebe postarat.
10. Žalovaný dále odkázal na zprávu Swiss Refugee Council, která ve své zprávě informovala o neudržitelném a problematickém přijímacím systému v Itálii, nedostatečných ubytovacích kapacitách. Podle názoru žalovaného se však situace v Itálii od roku 2016 významně změnila. Počty přicházejících migrantů se podstatně snížily, což žalovaný podložil údaji z agentury FRONTEX za roky 2017-2019. Žalobci tedy podle názoru žalovaného nehrozí v Italské republice nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný poukázal také na společný oběžník ze dne 8. 1. 2019, který potvrdil, že žadatelé spadající pod dublinské řízení budou ubytováni ve střediscích uvedených v nařízení italské vlády tak, aby byla zaručena ochrana základních práv a rodiny včetně nezletilých osob.
11. Žalovaný uzavřel, že žalobce není ani s ohledem na čl. 17 nařízení Dublin zranitelnou osobou, na kterou je z humanitárního hlediska nutno brát přísnější kritéria v případě přemístění vůči příslušnému členskému státu, a dále není ani osobou, která by měla vyživovací povinnost vůči nezletilým rodinným příslušníkům.

III. Žaloba

12. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce zejm. tvrdil, že je zranitelnou osobou, neboť je obětí nelidského zacházení a obchodu s lidmi v Libyi, přičemž odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu i článek 21 přijímací směrnice.
13. Žalobce strávil podle svého tvrzení v Libyi dva roky. Žalobce přitom v rámci poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do Evropy přicestoval za pomoci převaděčů, kteří se k němu na území Libye nechovali dobře, se svými klienty obchodovali, bili je a věznili. v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany má žalovaný mimo jiné povinnost identifikovat zranitelné skupiny osob, kterým pak musí být poskytovány zvláštní záruky oproti „klasickým“ žadatelům. osob dříve, než budou předány do jiného členského státu, předpokládá i samotné dublinské nařízení (čl. 32 odst. 1).
14. Žalovaný se tedy nedostatečně zabýval zranitelností žalobce ani se nepokoušel tato jeho tvrzení verifikovat při pohovoru. Žalovaný se při pohovoru zaměřil pouze na

- situaci v Itálii. Identifikace žadatele o mezinárodní ochranu jako zranitelné osoby má význam i pro následné řízení o určení státu příslušného k posouzení žádosti. To potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č.j. 6 Azs 275/2018-72.
15. Žalovaný dostatečně nezvažoval aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, v případech hodných zvláštního zřetele má správní orgán povinnost odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění (srov. rozsudky ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44).
 16. Žalobce namítá, že v případě jeho předání do Itálie existuje důvodná obava, že by mohl být vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy, resp. článku 4 Listiny základních práv EU, a to s ohledem na nevyhovující přijímací podmínky pro zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii.
 17. V tomto ohledu žalobce poukazuje zejména na zprávu, kterou publikoval Dánský koncil pro uprchlíky (Danish Refugee Council) a Švýcarský koncil pro uprchlíky (Swiss Refugee Council), a která předkládá výsledky monitoringu, který uskutečnily během roku 2016 o situaci žadatelů navracených do Itálie. Žalobce si je vědom toho, že tato zpráva pokrývá období roku 2016, kdy Itálie čelila mnohem většímu přílivu uprchlíků, než je tomu doposud. Žalobce však nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že situace se od doby publikování předmětné zprávy významně změnila. O tom svědčí novější verze této zprávy, s názvem *Mutual Trust Is Still Not Enough (DRC – Danish Refugee Council (Author), SFH - Schweizerische Flüchtlingshilfe (Author): Mutual trust is not enough; The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, 12 December 2018, dostupné z: <https://www.ecoi.net/en/file/local/2002550/mutual-trust.pdf>*), která byla publikována v prosinci roku 2018, a která je výsledkem monitoringu případů 13 zranitelných jednotlivců předaných do Itálie na základě dublinského nařízení.
 18. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na to, že ze strany Itálie byly poskytnuty záruky v podobě oběžníku z 8. 1. 2019, žalobce má za to, že taková podoba záruky není dostatečná, neboť je zcela obecná a nezohledňuje jeho individuální případ. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný s ohledem na situaci žalobce, jakožto zranitelné osoby nevyhodnotil dostatečně otázku systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí v Italské republice.
 19. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.2.2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. zejména bod 10 preambule

Dublinkského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný.

21. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalovaný správní orgán nedostatečně odůvodnil svoje rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že při posuzování podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalovaný správní orgán nejprve povinen zohlednit právní normy, kterými je vázán svým členstvím v Evropské unii. Žalobce tak mohl nabýt dojmu, že ze strany správního orgánu nedošlo k meritornímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak žalovaný podotkl, že k tomu kvůli okolnostem podané žádosti ani dojít nemohlo, neboť tím by správní orgán postupoval v rozporu s výše uvedeným nařízením Evropské unie, dle kterého věcné posouzení důvodů žádosti přísluší Italské republice.
22. Podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Avšak toto není případ žalobce. Za žalobce je odpovědná Italská republika.
23. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 31. 5. 2019, č.j. 33 Az 15/2019 – 15.
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č.j. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).

27. Žaloba je důvodná.

28. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu. Správní spis obsahuje především doklad o lustraci v systému EUODAC, z něhož vyplývá, že žalobce byl zaregistrován do systému na základě svých otisků prstů v Itálii v září roku 2018 na ostrově Lampedusa. Žalobce dne 21. 12. 2018 poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z nichž vyplývá, že nikdy neměl cestovní doklad, je příslušníkem národnosti a vyznává pravoslavné křesťanství. Je svobodný a bezdětný. V Libyi byl vězně převaděči, kteří je bili, ale podařilo se mu uprchnout. V Itálii mu dali podepsat nějaké papíry a pak pokračoval do Francie, odkud chtěl pokračovat do Belgie a Velké Británie. V Belgii však žalobce nastoupil na špatný kamion a dostal se do ČR.
29. Z protokolu o pohovoru ze dne 21. 12. 2018 vyplývá, že v Itálii byl žalobce asi dva týdny, po vylodění byl poslán do města Agrigento na Sicílii, odkud pokračoval do Milána a pak do Francie. Žalobce dále uvedl, že chtěl jet do Velké Británie, aby začal lepší život. V Itálii jsou uprchlíci na ulici, nedovede si představit, jak by tam mohl žít. Pokud mu ČR poskytne azyl, chtěl by tu žít a pracovat.
30. Podle přípisu Ministero dell Interno ze dne 4. 3. 2019 Itálie souhlasila ve smyslu čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III s přemístěním žalobce.
31. Ve spisu je založena Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 Azylový systém: *Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu*. Z této zprávy především vyplývá, že obchodování s lidmi je problémem zejm. ve vztahu k rizikové skupině nigerijských žen, které jsou v Itálii často nuceny k prostituci. V italské legislativě existují ochranné mechanismy pro oběti násilí a extrémních forem vykořisťování, příp. se této problematice věnují nevládní organizace zabývající se pomocí obětem obchodování s lidmi (např. IOM). Podle další založené zprávy *Itálie. Příjímací systém* ze dne 17. 12. 2018 se uvádí, že v případě osob navracejících se skrze tzv. dublinský systém závisí na jejich předcházející situaci a v praxi často i kvůli nedostatku informací končí v provizorním nebo neformálním ubytování i kvůli tomu, že jim v případě předchozího svévolného opuštění středisek může být ubytování odmítnuto. Podle oběžníku italského dublinského střediska ze dne 8. 1. 2019 budou všichni žadatelé podle dublinského nařízení ubytováni v ostatních centrech podle nařízení č. 142/2015.
32. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
33. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez

státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

34. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“
35. Krajský soud ve shodě s argumentací žalobce poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, čj. 6 Azs 275/2018-72 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož otázka, zda je stěžovatelka zranitelnou osobou, resp. zda se stala obětí obchodování s lidmi, má význam i pro správné posouzení toho, zda je přemístění stěžovatelky možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.
36. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič

nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, **oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.**

37. Podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice) platí obecná zásada, že „*Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky.*“ Podle čl. 22 odst. 1 této směrnice pak platí, že posouzení zvláštních potřeb zranitelné osoby se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.
38. Jak vyplývá shodně z údajů uvedených k žádosti o mezinárodní ochranu, tak i částečně z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce uvedl, že cestoval do Evropy za pomoci převaděčů přes Libyi, kde strávil přibližně dva roky. Převaděči s nimi měli obchodovat a uplatňovat na ně fyzické násilí. Je třeba přitakat žalobci, že žalovaný se dopustil vady řízení spočívající v nedostatečném zjišťování skutkového stavu věci, pokud se při pohovoru na tyto okolnosti blíže a podrobněji žalobce nedotázal.
39. Uvedená vada se pak promítá i do samotného zdůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce, zda žalobce nemůže utrpět v případě svého přemístění do Itálie újmu v důsledku své osobní situace. Žalovaný zcela v rozporu s tvrzeným příběhem žalobce na s. 5 napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobce „*nevyžaduje žádné nadstandardní zacházení*“. Jakkoliv to žalovaný výslovně neuvádí, z kontextu předcházející argumentace týkající se některých judikátů národních soudů členských států i českých soudů ohledně situace v Itálii je jasně patrné, že nepovažoval žalobce za zranitelnou osobu. K tomu však v napadeném rozhodnutí není obsaženo žádné bližší odůvodnění, proč žalovaný zaujal oproti jednoznačně uvedeným tvrzením žalobce (která žalovaný nijak nehodnotil z hlediska jejich pravdivosti či věrohodnosti) tento názor. V tomto ohledu krajský soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).
40. Jak plyne z citované judikatury, povinnosti hodnotit možnou zranitelnost osoby a její případné zvláštní potřeby ve smyslu přijímací směrnice se nevztahuje jen na meritorní rozhodování žalovaného o žádosti o mezinárodní ochranu, ale také na rozhodování v dublinském řízení (viz k tomu obecně bod 11 preambule nařízení Dublin III). Žalovaný tedy pochybil, pokud se v rozporu s národní i evropskou právní úpravou nevěnoval hodnocení skutkových okolností nasvědčujících tomu, že žalobce je možno považovat za zranitelnou osobu, a to ve vztahu k případné újmě, kterou by mohl utrpět v důsledku realizace přemístění do Itálie v rámci dublinského řízení.

41. K tomu krajský soud dále uvádí, že žalobcem doložené materiály považuje za relevantní zdroj informací vztahujících se k problému situace žadatelů o mezinárodní ochranu navracených do Itálie v rámci dublinského řízení, a to zejm. zprávu DRC – Danish Refugee Council, SFH - Schweizerische Flüchtlingshilfe : *Mutual trust is not enough; The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation*, 12 December 2018, dostupné z: <https://www.ecoi.net/en/file/local/2002550/mutual-trust.pdf>. Žalovaný sice v tomto ohledu vycházel z Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 *Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu*, která obecně hovoří o problému obchodování s lidmi z Afriky, ovšem nijak tyto poznatky nezhodnotil ve vztahu k příběhu žalobce. Proto je zapotřebí, aby žalovaný za využití dalších zdrojů informací shromáždil co nejaktuálnější relevantní informace k posouzení individuální situace žadatele. Lze samozřejmě postupovat i cestou vyžádání individuálních záruk italské strany ve vztahu ke konkrétnímu žadateli, pokud žalovaný shledá po dalším podrobném posouzení, že je zranitelnou osobou.
42. Posouzení zranitelnosti žadatel může mít samozřejmě vliv i na otázku případné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Krajský soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že žalovaný tuto alternativu zdůvodnil pouze obecně ve vztahu k častějším důvodům spadajícím pod rozsah tohoto ustanovení (sloučení rodiny) a nereagoval na individuální skutkové okolnosti jeho azylového příběhu. Jakkoliv jde o diskreci žalovaného, je třeba její užití řádně odůvodnit ve vztahu k okolnostem případu i tehdy, že se žalovaný rozhodne podle citovaného ustanovení nařízení Dublin III nepostupovat. Mezi případy hodné zvláštního zřetele mohou patřit i případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (viz k tomu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, přístupný na www.nssoud.cz).
43. Pokud žalovaný v kontextu uvážení o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III výslovně vycházel z toho, že není zranitelnou osobou, učinil své rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelným.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů zrušil bez jednání napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), b) s.r.s., jak je ve výroku I uvedeno.
45. V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vytýkané vady řízení a vydat nové rozhodnutí, které bude založeno na podrobném a přesvědčivém hodnocení

zranitelnosti osoby žalobce a jeho případných zvláštních potřeb ve vztahu k případnému přemístění do Itálie při zohlednění aktuálních poměrů v italském azylovém systému se zvláštním přihlédnutím ke zranitelným osobám. Názorem obsaženým v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

46. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadoval. Proto krajský soud žádnou náhradu nákladů úspěšnému žalobci nepřiznal. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. července 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.